

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Via Veritatis Ad Vitam Sev Exercitia Spiritvalia

Haineuve, Julien

Antverpiae, 1652

Decima Veritas. Quod, nisi conuertamus nos, & paruulorum instar efficiamur, nunquam simus salutem consecuturi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60125)

QVARTVS DIÉS.

De emendatione vitæ, ad exemplum Christi Domini, quod ad tres illos actus, Perfectionis, *Abstinere, Agere, & Pati*, reduci-
tur.

DECIMA VERITAS.

Quòd, nisi conuertamus nos, & Paruulorum instar efficiamur, nunquam simus salutem consecuturi.

Amen dico vobis, nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut Paruuli, non intrabitis in regnum celorum.
Match. 18.

MEDITATIO

in Decimam Veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio eiusdem.

EXpensis animo periculis, in quæ ruimus, obsequendo cupiditatibus nostris, pro-
pensio.

pensionibusque naturæ, quæ eousque miseriarum nos præcipitant, vt æternum simus infelicissimi: Quid superest, nisi vt, cum Prodigio, redeamus ad nos, agnitâque miserrima sorte, quò nos redegit nostra viuendi licentia, seridò, de vertendo gradu, quærendisque medijs Perfectionis, quibus ad finem nostrum promoueamur, cogitemus? Iste huius diei scopus est, atque eò imprimis spectat decima Veritas, dum asserit, tam necessariam esse conuersionem nostram, neque qualemcumque, sed talem, vt à Paruulorum moribus nihil omninò diffideamus, vt nisi illam consecutemur, simus excludendi Regno cælorum, qui finis est, quò debemus aspirare.

Porro vt seriæ conuersioni animum applices, perspicienda cum primis est huius conuersionis necessitas; si enim moniti tantum loco aut Consilij, quod amplecti aut respuere liberum sit, proponeretur, pauci sanè morum mutationem aggredierentur, cum paucissimi, etiam proposita necessitate, debitam illi operam adhibeant.

Age igitur, cogita, tantam esse necessitatem vt nulla vrgentior excogitari possit, cogimur enim, nisi velimus simul amittere spem omnem & ius consequendi Finem nostrum. Id testatur ipsa Veritas, ipse Christus decretoriam fert sententiam, verbis tam grauibus seuerisque, vt vix aliunde credamus necessitatem

tatem

tatem Baptismi & Pœnitentiæ, quàm quod eadem loquendi formula illam denuntiarit: (a) *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei; &, Nisi pœnitentiam egeritis, omnes peribitis.* Si putares te nondum baptismo initiatum, aut haberes conscientiam ream alicuius grauioris delicti, an non recurreres ad vtrumque illud sacramentum Baptismi & Pœnitentiæ? Cur autem, nisi quod vtrumque Christus tibi necessarium esse pronuntiauit? at cum eodem penitus modo locutus sit de necessitate Conuersionis, cur pariter illi non assentiamur? Et re ipsa Conuersio nihil est aliud, quàm Pœnitentia, sicut Pœnitentia aliud non est, quàm seria Conuersio, & species quædam Baptismi, nos regenerantis reuocantisque ad infantilem innocentiam.

Et vt intelligas, ad te spectare Christi sermonem, quando homines de Conuersionis necessitate commonefacit, proponit exemplum, quod te quoque complectitur, neque minus te, quàm quemcumque alium obstringit, nisi iam perfectionem plenè sis affecutus: ait enim: *Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut Paruuli,* vt significet nos, qua necessitate tenemur nos conuertere, eadem quoque obligari ad tantam morum mutationem, vt tales fiamus per virtutem, quales sunt Paruuli per naturam; alioquin Conuersionem non fore seriam.

(a) *Ioan. 3. Luc. 13.*

feriam. Ex quo necessariò consequitur, aut adeptum te iam gradum illum Perfectionis, qui in exemplum adducitur, aut obligari te vt vires omnes contendas, donec illum assequaris: Generatim enim dictum omnibus, qui absunt ab hac infantia spirituali: *Nisi conuersi fuerint, & efficiantur sicut Paruuli, non intrabunt in regnum caelorum, sed æternum perituros: Ex præcedentium autem veritatum consideratione aduertere facile potuisti, adeò te non peruenisse ad hunc gradum Perfectionis, vt etiam ab eodem abis quàm longissimè; consequens igitur est, vt ad te dirigatur hic sermo, in te feratur hæc sententia: Nisi conuersus fueris, & efficiaris sicut Paruulus, non intrabis in regnum caelorum.*

Cùm ergò hoc agatur, vt redeamus in viam, quã itur in regnum istud æternum, vnde nos deuios egerat natura corrupta, vt tandem in infernum præcipitaret: non poterat offerri ratio magis expedita, neque medium commodius, quàm vt quis sese conuertat, coneturque effici, vt Paruulus: nam hæc Conuersio, & ista Infantia spiritualis nihil aliud est, quàm relicto viuendi instituto, quod ex naturæ sensuumque præceptis, agebatur, vitam iniri rationi Gratiæque conformem, ita vt, quemadmodum infans, qui nondum à bono malum discernit, est innocens, expers malitiæ, ambitionis, reliquorumque vitiorum, quibus crescens ætas

ætas nos imbuit; sic nos, diuinæ gratiæ, beneficio, & vi propositi mox capiendi de serua conuerfione, & per diligentem cordis custodiam, attentionemque omnibus actionibus nostris adhibitam, non amplius consentiamus ulli peccato, saltem deliberata, plenaque voluntate, vti factum est antehac; &, si omninò abstinere à peccatis non possumus, quæcumque accident, potius fragilitati, imprudentiæ aut inconsiderantiæ, quàm malitiæ, & deditæ operæ possunt adscribi.

Atque hoc modo Apostoli & sancti Patres hanc infantiam exponunt. (a) *Malitia parvuli estote*, inquit Paulus hoc est, ita comparati sumus à propensione in malum voluntaria, quæ propriè malitia est, ac si illa propensione affectuque careremus: nam etsi prorsus euelli in malum propensio non possit, possumus tamen eius motibus non obtemperare, quin sic ope diuinæ gratiæ, nostræque libertatis, illi resistere debemus, vt tam parùm voluntariè committamus malum, ac si in illud nullo modo propenderemus: ille enim resistendi conatus, impetum propensionis eneruat, nosque in statu Innocentiæ, & Infantia sanctioris constituit, (b) vnde facilis & securus fit ad salutem & perfectionem, via.

Verùm obserua hîc I. quando dicitur, te malo affici non debere, non intelligi dumtaxat

(a) I. Cor. 14.

(b) v. Aug. in Psal. 75.

taxat malum peccati, cui, quatenus peccatum est & malum, ne flagitiosissimi quidem afficiuntur, sed rem, quæ mali causa est, seu potius delectationem, quæ ex re amata percipitur, vt ex honore, ex opibus, ex voluptatibus; huic malo dicimus te non magis affici debere, neque magis obsequi propensione eò te trahenti, quàm si fores Infans, & nondum idoneus huic malo perpetrando.

Obserua 2. quòd etsi hæc delectatio, cui peccatum est annexum, non sit tam immoderata, vt peccatum propterea fiat mortale, nihilominus, si malitiã paruuli esse volumus, quemadmodum esse nos oportet, æquè abominari debemus hoc leue peccatum, atque aliquod grauius; hoc enim agit (a) Christus, vt abonimemur fugiamusque quodcumque peccati genus; id intendit, vt viuamus in serio nullum admittendi proposito, quantum quidem id fieri per Gratiã poterit; alioquin si hanc nobis indulgemus libertatem, vt pro arbitratu quædam euitemus, quædam non; fouebimus ita naturam in peruersis suis propensionibus, vt aucto in dies robore, nos abreptura sit in scelera grauiora, viribus resistendi paulatim apud nos marcescentibus, quas quotidiano obnixu poteramus confirmare

(a) *Ab omni specie mala abstinete vos. I. Thessal. 5. Conuerte te ad Deum, & relinque peccata tua: precare ante faciem Domini & minue offendicula. &c. Eccli. 17.*

mare, nam illi cedendo, debilitamur, ipsaque Gratia tempore nostro perfidiaque offensa nos destituit, destitutos verò nobisque relictos agi præcipites in grauiora, quis miretur? vniuersè igitur, & à quocumque peccato necesse est nos conuerti, transireque in mores Paruulorum prorsus innoxiorum, & à quouis flagitij genere abhorrentium, vniuersè hæc Infantia opponitur malitiæ, aduersatur libertati, quâ quibusdam occasionibus plus nobis licere existimamus; Generatim quoque monet ea Apostolus, (a) si secundum carnem & leges corruptæ naturæ vixerimus, nos morituros, nos tandem aliquando lapsuros in delictum mortale, nisi deliberatum tibi sit obniti quibuscumque motionibus, quæ re ad peccatum aliquod, qualecumque istud sit, sollicitant.

Neque assignari potest ulla commodior notio eorum verborum, quibus suos Christus discipulos, & in ijs nos allocutus est; *Nisi conuersi fueritis &c.* an nondum conuersi erant, an non iam reliquerant omnia, vt Iesum sequerentur? Quid igitur sibi vult, quod adhuc Christus conuersionem ab illis exigat, & talem quidem, vt nisi eam adhibeant, excludendi sint regno cælorum, planè quasi nihil hæctenus præstitissent? scilicet adhuc superbiâ atque ambitione laborabant, scilicet adhuc disputabant (b) *quis eorum maior esset* sube-

(a) Rom. 8. (b) Marci. 9.

suberant adhuc naturæ motionibus, neque dum ijs, qua par erat, ratione repugnabant: vnde cæpit occasionem optimus Magister eos admonendi adhuc necessarium illis esse, vt sese converterent, efficerenturque vt Parvuli, significans eo conuersionis & Infantia nomine, seriam deliberatamque voluntatem non obsequendi motibus naturæ, nihil aliud, quam honorem, voluptates, commodaque sectantis: Etsi enim ea illorum superbia fortassis aberat à culpa grauiore, nisi tamen eiusmodi motibus resisterent, possent incidere in grauiores & salutis discrimen adire, vti suo casu testatus est Iudas: adeoque ad salutem illorum asserendam, necesse erat vniuersim omnibus illis naturæ propensionibus renunciare, itaque frangere earum impetum, vt nullo ijs pacto consentirent, sed infantili prorsus innocentia à quouis omnino scelere manus, mentemque abstinerent.

Vt reipsa, (a) vix spiritum S. receperant, cum illicò felicissimam illam quoque sortem adierunt, in eaque ad mortem vsque constanter perseuerârunt. In eum etiam finem tibi parata est à cælo gratia, & tuo vitio fiet, si generosam illam conuersionem non aggrediaris, maximè cum iam scias illam esse tam

(a) *Facti sumus paruuli in medio vestrum. 1. Thess. 2. Deponentes igitur malitiam, & omnem dolum, & simulationes & iruidias, & omnes detractiones sicut modò geniti infantes &c. 1. Petri, 2.*

necessariam, vt absque ea spes omnis perfectionis, adeoque salutis consequendæ accideret.

Credebam ò Deus, cum de Conuersione sermo fieret, id fieri Infidelium, Hæreticorum aut perditissimorum hominum dumtaxat gratia; vt video nunc tam ad me illum, quam ad alios spectare. Quocirca te rogo, vt nihil manifestes tum impedimenta huic conuersioni aduersa, vt ea amoliar; tum stimulos, quibus ad eam amplectendam, possim permoueri.

II. P V N C T V M.

Aduersio ad vitam præteritam, & statum præsentem.

NOta tria hinc impedimenta, quæ vitæ antea actæ ratio tribus animæ facultatibus impressit, quæque conuersioni tuæ moram iniicere nunc possunt, nisi iis occurras.

Primum est, in intellectu error, falsaque opinio, quasi conuersio solum pertineat ad grauium scelerum reos: sed instructio, quæ modo didicisti, illam esse tibi quoque pernecessariam, hoc errore te liberat: & profectò istud vnicum exemplum Apostolorum, quos Christus alloquebatur, satis esset idoneum, ad conuincendum, quandoquidem ab eorum perfectione plurimum abis, pluribus quæ

ii, virijs labores maioribus, in grauiora labendi scelera, periculis sis expositus, quàm illi, qui familiari tum Christi consuetudine fruebantur, quando de conuersione sunt admoniti; ac proinde, non dico, par, sed maior tibi, quàm illis, incumbit necessitas te convertendi. An non ita est? indubitata ergo fides huius veritatis erit huic primo impedimento remedium.

Secundum prouenit à voluntate, & appetitibus naturalibus, qui semper in malum proueniunt, & longo vsu, dum illis obsecutus es, redditi procliuiores, molestiam tibi faceffent; illaque molestia poterit successum seriæ conuersionis præpedire. Verùm necessitas conuertendi te, amouendique quoscumque obices, te obligat ad hanc superandam molestiam, & generosa in (a) Deum fiducia, & spes, quod eius gratiâ quidvis possis, addere debet animos, vt fideliter satisfacias obligationi, quâ teneris te Deo plenè dedere, nullamque prætermittere operam, donec illud sis consecutus.

Tertium impedimentum esse poterit à Memoria repræsentante præteritarum rerum imagines, quibus immoderatiùs adhæfisti, quæque nouum iter insistentem ad pristinos sequendos affectus importunè reuocabunt. Sed perdura, optimum in similibus malis,

(a) *Fidelis est, qui vocauit vos, qui etiam faciet.*
I. Theff, 5.

lis, quæ nolentibus accidunt (a) remedium est patientia, fer æquo animo, quin iis insulta & dic, te ne latum quidem vnguem, earum occurrentium specierum gratiã, à suscepto proposito discessurum, nolentem in scelus inducere non possunt, & si firmus fueris in eo animi decreto quod tibi nunc capiendum est, semper eris nolens, adeoque nihil te impediatur.

(a) *Nihil nunc damnationis est vobis, qui sunt in Christo Iesu, qui non secundum carnem ambulant. Rom, 8.*

III. P V N C T V M.

Propositum in futurum.

DVo loquendi modi sunt in scripturis quos in materia Conversionis diligenter advertere oportet: primus ad Deum dirigitur à nobis: (a) *Converte me Domine, & ad te conuertemur*: altero Deus nos alloquitur (b) *Conuertimini ad me, & ego conuertar ad vos*. In speciem quidem illi differre videntur, sed reuerà consentiunt; prior docet, nos propriis viribus conuerti non posse, opus esse diuino auxilio, quod implorare oporteat, quodque recusaturus non sit. Ab hac igitur agnitione fac initium, & tam corde, quàm ore dicite *Converte me, o Domine, ad te, & conuertar ad te*. *id ex me facere non possum, possum verò* per te;

(a) *Thren, 5.* (b) *Zach, 1.*

per te; Tantus fauor excedit merita mea, sed infra bonitatem tuam est & merita filij tui, & patrocinium sanctissimæ Matris eius, per quæ hunc exoro.

Alter loquendi modus declarat, duo ad veram conuersionem concurrere genera gratiarum, quarum primam non meremur, sed illam à Dei bonitate & misericordia flagitamus, quæ nos excitando stimulandoque inchoat conuersionem nostram. Secundam usu prioris gratiæ, cui cooperamur, mereri possumus, tum enim Deus reddit illam conuersionem perfectam, absolutamque, atque idrico rogat nos, vt conuertamur ad illum, vt scilicet priore præuenti gratiâ testemur collatione operæ nostræ, nos serio vitæ emendandæ desiderio teneri; tum ille conuertetur ad nos, id est, omnia necessaria auxilia (a) liberaliter suppeditabit.

Age, igitur, anime mi, quandoquidem reperimus iam primos illos fauores, vt velimus conuerti, non est standum his primis intis, sed porro cæptis insistendum, vt integram gratiam obtineamus; aliquid boni operis hodie Deus à nobis exspectat, quid præstabimus? Paululum hac de re tecum delibera, & si nihil occurrit aliud, vide quid potissimum te retineat vt non conuertaris, (a) neque te
plenè

(a) *Adeamus cum fiducia ad thronum Gratiæ, vt misericordiam consequamur, & gratiam inueniamus in auxilio opportuno. Heb. 4.*

plenè consecres (a) Divinæ Maiestati : vim tibi infer, & illud spontaneo sacrificio immola, abrumpe hoc qualecumque vinculum, sub i hanc difficultatem, & ita te Deo dedica, vt nullam omninò rem excipias, quæ non vnà tecum illi integerrimè consecretur.

Propone tibi ob oculos Magdalenam, aut filium (b) Prodigum, aut Zacheum, aut aliam aliquem serio se conuertentem. Cogita quid facturuseffet Ethnicus, Iudæus, Hæreticus, aut profligatæ vitæ homo, si traducerent ad frugem meliorem, idque institutum suum publicè profiterentur. Idem crede tibi statuendum esse de prauis tuis cupiditatibus, si ab iis, vti par est, velis resiliere. Considera quid sit in religionem ingredi, eius habitum induere, in ea solemnibus se voti obligare; nimirum est, Mundo nuntium remittere, & bonis omnibus, quæ in eo quæ possidebat. Ad eum modum tibi renuntiandum est cupiditatibus tuis: tam enim, ad viuendum consentaneè rationi ac spiritui iuxta conditionem tuam, obligatus es, vt ijs nuntium remittas, quàm necesse est à Religione mundum deserere, vt status sui perfectionem assequatur. Denique existima te mortuum iamque

(a) Si in toto corde vestro reuertimini ad Deum vestrum, auferte Deos alienos de medio vestri. & preparate corda vestra Domino, & seruite soli &c. 1. Reg. 7.

(b) Luc. 7. & 19.

iamque (a) in sepulchro collocatum, & qui expers fit motus omnis naturalis; & revera carere: debes equè motibus volūtariis sensualitatis ac si vitā careres: & ipsa conuersio & melioris vitæ decretum quid aliud est, quàm mors quædam sensualitatis (b) *vt viuas Deo in Christo Iesu Domino nostro, eiusque gratiæ. O mortem meritò exoptandam, quam talis vita consequitur!*

(a) *Existimate vos mortuos esse peccato, viuentes autem Deo in Christo Iesu Domino nostro. Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, vt obediat concupiscentijs eius. Rom. 6.*

(b) *Rom. 6.*

COMPENDIUM MEDITATIONIS in decimam Veritatem.

I. P V N C T V M.

Declaratio eiusdem.

QVandoquidem idcirco solum nobis exposita sint pericula salutis nostræ, vt eadem declinemus, hodie cum Diuina gratia adhuc firmius statuendum est, ijs per feriam conuersionem prouidere: & primus gradus, quem hinc figere oportet ad declinandum periculum, seque conuertendum, est vt discas agnoscasque huius conuersionis necessitatem. Agnosci autem melius illa non potest,

H

quàm

quàm ex verbis Seruatoris quæ tam plana sunt atque præcisa, vt vix aliunde nobis constet necessitas sacramentorum, Baptismi, Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, quàm quod similibus loquendi formulis eandem nobis denuntiarit. Et quando in exemplum nostræ conuersionis proponit Infantem, facillè patet generatim ad omnes spectare, qui nondum adepti sunt eum perfectionis gradum, vt tam innoxij & à peccato semoti sint per virtutem quàm procul abest Infans ætatis beneficio: ad eos omnes communiter pertinet hic de necessitate conuersionis sermo, donec ad hanc Infantiam rationalem, ac spiritualem se promouerint; idque proposita pœna, nunquam aliàs intrandi in regnum celorum, adeoque damnationis æternæ. Neque est quod eximium hinc te putes: tam enim certò in te fertur hæc sententia, quàm certum est te ab eo Innocentiæ statu procul abesse, adeoque laborandum tibi est, vt te conuertas, statuasque pertingere ad gradum illum perfectionis tam necessarium, vt absque eo, nunquam sis finem tuum, numquam salutem consecuturus.

Ac re quidem ipsa, nisi eò processeris, vt animitus tam parùm afficiaris peccato, quælecumque illud sit, & quibusuis occasionibus quibus posses ad peccandum induci, quàm parùm afficitur innocens illa ætas, fouebis germen & fermentum peccati ac damnationis.

id est, cupiditatem amoris proprii, cui si libertas admittendi leuioris mali conceditur, vindicabit sibi audaciam & vires tentandi grauius aliquod; neque modus est eum cohibendi, sistendi que ruentis impetum, nisi plenè se conuertendo, eamque ineundo vitæ rationem, vt nullum illi peccatum, quale quale illud sit, saltè deliberatè, permittatur. Intuere in Apostolos, quos Christus suæ conuersionis hinc admonebat, an nondum erant conuersi, qui eo nomine reliquerant vniuersa? quid igitur ijs erat reliquum, præter quandam superbiam & ambitionem honoris, quâ disquirebant inter se, *quis eorum videretur esse maior?* Hac occasione vltus magister optimus monuit etiam ab hac ambitione conuersionem tam esse necessariã, vt nisi, Infantium more, ab illa abhorrerent, essent regno cælorum excludendi, vt enim hæc ambitio fortassis esset culpæ leuioris, poterat tamen paulatim capere incrementum & euadere in mortalem: adeoque ad asserendam salutem; necesse erat illâ se penitus expedirent. Quisnam post hæc, existimabit se non debere conueri? Apostolos sanè vitæ morumque sanctimonia anteat necesse est; eos dico, qui iam reliquerunt omnia, & duorum amplius annorum spatio, Christo constanter adhæserant. Si tu tantum tibi sumere non audes, quemadmodum verè non potes, fatere tibi pernecessariam esse conuersionem.

II. P V N C T V M.

*Aduersio in vitam præteritam,
præsentemque.*

Quia vox illa, Conuersio, ad solos infideles, Hæreticos, & publicis sceleribus infames spectare videtur, ægrè persuadebitur intellectus ut credat eam tibi conuenire, ac tibi æquè resiliendum esse à mundanis tuis & sensualibus affectibus, atque à sua Infidelitate Infideli, ab hæresi Hæretico ac flagitiosissimo peccatori à suis flagitijs recedendū est. Quare excute rursus animum, an in eo errore verletur, an verò potiùs firmiter iam credat tibi omninò necessariam esse Conuersionem. Quod si voluntas adhuc ab illa abhorret, repugnatque, quia videt sibi abstinendum esse ab usu suarum cupiditatum; mitiga hanc auersionem, quibus potes blandissimis argumentis, at si nolit rationi & huic suauitati acquiescere, urge, vim infer, proculcatis difficultatibus insiste proposito, & obijce illi vera alterius vitæ bona, quæ amissurus es, nisi ipsa seriò statuat falsis fucatisque huius vitæ bonis abstinere.

Memoria antiquis amatarum rerum speciebus adhuc implicabitur, quibus, quia se pro voto te expedire non poterit, subibit animum anxietas & scrupulorum metus: sed
inanis

inanis est ista anxietas, & panici timores, quibus expugnandis sufficere serium propositum nihil committendi ob antiquas species animo recurrentes, & ad malum sollicitantes. Nam si idcirco cogitationes solum prauæ fuerunt, quod eas volens admisisti, te nolente, ut ut occurrant, prauæ esse non possunt.

III. P V N C T V M.

Propositum in futurum.

ERIT 1. ut agnoscas te sine peculiari gratiæ præsidio, non posse hoc conuersionis opus absoluerè, adeoque tibi cum Propheta orandum: *Conuerte nos Domine & conuertemur.*

2. Ut audias eundem Dominum promittentem: *Conuertimini ad me, & ego conuertar ad vos,* id est, si responderis primæ Gratia, quæ ad conuersionem te excitat, eamque efficaciter & ex animo desideres, adijciet alteram, quæ negotium tuæ conuersionis absoluat, collocabitque te in eo statu Infantia spiritualis & rationalis Innocentiæ, in quo esse te oportet, ut conuersus dici queas.

Age sis ergo, vis istud? cæpit te Deus iam excitare, & anteuertere priore sua gratia, nihil superest aliud, nisi ut operam tuam conferas, eoque pacto testeris te reuera velle; &

in notam, certumque huius optimæ voluntatis testimonium, iam nunc renunties cupiditati tibi maximè congenitæ, & in rem aliquam terrenam propensiori, ineundo hanc vitæ rationem, quæ tibi necessaria est, ut in illius regnum aliquando admittaris, & operando in ea constanter viuere & mori, ita ut nulla res te à suscepto semel proposito dimoueat?

Projice te ad pedes illius, vel Magdalenzæ, vel Filij Prodigij, vel Zachæi exemplo eiura quidquid mundanum est, quo modo infidelis ad fidem cōuersus eiurat errores suos; & sicut Religiosus censetur Mūdum deseruisse quando vota in religione nuncupat, ita tibi relinquendus est omnis in quamcumque rem terrenam affectus, ut seriam conuersionem profiteri censearis. Deniq; sic te reges in posterum quasi tam fores expers voluntariorum motuum à vita sensuali prouenientium, quàm, qui vitâ functus est, caret motibus vitæ naturalis. Nunquam meliùs viues, quàm si per veram conuersionem feliciter ita moriaris.

UNDE